

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)

της 19ης Ιανουαρίου 2012*

«Αίτηση αναιρέσεως — Κοινοτικό σήμα — Κανονισμός (ΕΚ) 40/94 — Άρθρο 58 — Κανονισμός (ΕΚ) 2868/95 — Κανόνες 49 και 50 — Λεκτικό σήμα R10 — Ανακοπή — Εκχώρηση — Παραδεκτό της προσφυγής — Έννοια του “προσώπου που νομιμοποιείται να ασκήσει προσφυγή” — Δυνατότητα εφαρμογής των οδηγιών του ΓΕΕΑ»

Στην υπόθεση C-53/11 P,

με αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που ασκήθηκε στις 3 Φεβρουαρίου 2011,

Γραφείο Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ), εκπροσωπούμενο από τον J. Crespo Carrillo,

αναιρεσείον,

όπου οι λοιποί διάδικοι είναι:

Nike International Ltd, με έδρα το Beaverton (ΗΠΑ), εκπροσωπούμενη από τον M. de Justo Bailey, abogado,

προσφεύγουσα πρωτοδίκως,

Aurelio Muñoz Molina, κάτοικος Petrer (Ισπανία),

παρεμβαίνων πρωτοδίκως,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τους J.N. Cunha Rodrigues, πρόεδρο τμήματος, U. Løhmus (εισηγητή), A. Rosas, A. Ó Caoimh και A. Arabadjiev, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: N. Jääskinen

γραμματέας: M. Ferreira, κύρια υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ’ ακροατηρίου συζητήσεως της 17ης Νοεμβρίου 2011,

κατόπιν της αποφάσεως που έλαβε, αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα, να εκδικάσει την υπόθεση χωρίς ανάπτυξη προτάσεων,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική.

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- 1 Με την αίτησή του αναίρεσεως, το Γραφείο Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ) ζητεί την αναίρεση της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 24ης Νοεμβρίου 2010, T-137/09, Nike International κατά ΓΕΕΑ – Muñoz Molina (R10) (Συλλογή 2010, σ. I-5433, στο εξής: αναρεσιβαλλόμενη απόφαση), με την οποία το Γενικό Δικαστήριο δέχθηκε την προσφυγή της Nike International Ltd (στο εξής: Nike) με αίτημα την ακύρωση της αποφάσεως του πρώτου τμήματος προσφυγών του ΓΕΕΑ της 21ης Ιανουαρίου 2009 (υπόθεση R 551/2008-1, στο εξής: επίδικη απόφαση) με την οποία κηρύχθηκε απαράδεκτη η ανακοπή που άσκησε η Nike, βάσει μη καταχωρισμένου εθνικού σημείου, δηλαδή του σημείου «R10», κατά της καταχωρίσεως, από τον Aurelio Muñoz Molina, του ίδιου σημείου ως κοινοτικού σήματος.

Το νομικό πλαίσιο

Ο κανονισμός (ΕΚ) 40/94

- 2 Ο κανονισμός (ΕΚ) 40/94 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1993, για το κοινοτικό σήμα (ΕΕ 1994, L 11, σ. 1), καταργήθηκε και αντικαταστάθηκε από τον κανονισμό (ΕΚ) 207/2009 του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2009, για το κοινοτικό σήμα (ΕΕ L 78, σ. 1), ο οποίος άρχισε να ισχύει στις 13 Απριλίου 2009. Ωστόσο, λαμβανομένης υπόψη της ημερομηνίας ασκήσεως της ανακοπής επί της οποίας εκδόθηκε η επίδικη απόφαση, η υπό κρίση διαφορά διέπεται από τον κανονισμό 40/94, όπως έχει τροποποιηθεί από τον κανονισμό (ΕΚ) 1891/2006 του Συμβουλίου, της 18ης Δεκεμβρίου 2006 (ΕΕ L 386, σ. 14, στο εξής: κανονισμός 40/94).
- 3 Το άρθρο 57, παράγραφος 1, του κανονισμού 40/94, που αφορά τις αποφάσεις που υπόκεινται σε προσφυγή, προβλέπει:

«Οι αποφάσεις των εξεταστών, των τμημάτων ανακοπών, του τμήματος διαχείρισης των σημάτων και νομικών θεμάτων και των τμημάτων ακύρωσης υπόκεινται σε προσφυγή. Η προσφυγή έχει ανασταλτικό αποτέλεσμα.»
- 4 Το άρθρο 58 του κανονισμού αυτού, με τίτλο «Πρόσωπα που νομιμοποιούνται να ασκήσουν προσφυγή και να είναι διάδικοι», ορίζει:

«Κάθε διάδικος σε διαδικασία για την οποία εκδόθηκε απόφαση, μπορεί να ασκήσει προσφυγή κατά το μέρος που η απόφαση αυτή δεν τον δικαιώνει. Οι λοιποί διάδικοι στην εν λόγω διαδικασία καθίστανται αυτοδικαίως διάδικοι στη διαδικασία της προσφυγής.»
- 5 Το άρθρο 59 του ίδιου κανονισμού, με τίτλο «Προθεσμία και τύπος», ορίζει:

«Η προσφυγή πρέπει να ασκηθεί εγγράφως ενώπιον του Γραφείου εντός προθεσμίας δύο μηνών από την ημέρα της κοινοποίησης της προσβαλλόμενης απόφασης. Η προσφυγή θεωρείται ότι έχει ασκηθεί μόνο μετά την καταβολή του τέλους προσφυγής. Εντός προθεσμίας τεσσάρων μηνών από την ημερομηνία κοινοποίησης της απόφασης, πρέπει να κατατεθεί γραπτώς υπόμνημα που να εκθέτει τους λόγους της προσφυγής.»
- 6 Το άρθρο 73 του εν λόγω κανονισμού, με τίτλο «Αιτιολόγηση των αποφάσεων», προβλέπει:

«Οι αποφάσεις του Γραφείου αιτιολογούνται. Δεν μπορούν να στηρίζονται παρά μόνο στους λόγους επί των οποίων οι διάδικοι είχαν τη δυνατότητα να λάβουν θέση.»

- 7 Το άρθρο 74 του κανονισμού 40/94, με τίτλο «Αυτεπάγγελτη εξέταση των πραγματικών περιστατικών», ορίζει:
- «1. Κατά την ενώπιόν του διαδικασία, το Γραφείο εξετάζει τα πραγματικά περιστατικά· εντούτοις, σε διαδικασία που αφορά τους σχετικούς λόγους απαραδέκτου της καταχώρισης, η εξέταση περιορίζεται στα επιχειρήματα που προβάλλουν οι διάδικοι καθώς και τα υποβληθέντα από αυτούς αιτήματα.
 2. Το Γραφείο μπορεί να μη λαμβάνει υπόψη πραγματικά περιστατικά που δεν επικαλέστηκαν ή αποδείξεις που δεν προσεκόμισαν εγκαίρως οι διάδικοι.»

Ο κανονισμός (ΕΚ) 2868/95

- 8 Ο κανόνας 31 του κανονισμού (ΕΚ) 2868/95 της Επιτροπής, της 13ης Δεκεμβρίου 1995, περί της εφαρμογής του κανονισμού 40/94 (ΕΕ L 303, σ. 1), όπως έχει τροποποιηθεί από τον κανονισμό (ΕΚ) 1041/2005 της Επιτροπής, της 29ης Ιουνίου 2005 (ΕΕ L 172, σ. 4, στο εξής: κανονισμός 2868/95), με τίτλο «Μεταβίβαση», ορίζει στις παραγράφους 1, 2, 5 και 6:

- «1. Η αίτηση καταχώρισης της μεταβίβασης κοινοτικού σήματος κατά την έννοια του άρθρου 17 του κανονισμού [40/94] περιλαμβάνει:
 - α) τον αριθμό καταχώρισης του κοινοτικού σήματος·
 - β) στοιχεία σχετικά με το νέο δικαιούχο, σύμφωνα με τον κανόνα 1, παράγραφος 1, στοιχείο β'·
 - γ) όταν η μεταβίβαση δεν αφορά όλα τα καταχωρημένα προϊόντα και τις υπηρεσίες, λεπτομέρειες ως προς τα καταχωρημένα προϊόντα και τις υπηρεσίες που καλύπτονται από τη μεταβίβαση·
 - δ) έγγραφα από τα οποία συνάγεται δεόντως η μεταβίβαση σύμφωνα με το άρθρο 17, παράγραφοι 2 και 3, του κανονισμού [40/94].
2. Η αίτηση μπορεί να περιλαμβάνει, ενδεχομένως, το όνομα και την επαγγελματική διεύθυνση του αντιπροσώπου του νέου δικαιούχου που αναφέρονται σύμφωνα με τον κανόνα 1, παράγραφος 1, στοιχείο ε'.

[...]

5. Συνιστά επαρκή απόδειξη της μεταβίβασης βάσει της παραγράφου 1, στοιχείο δ', όταν:
- α) η αίτηση για καταχώριση της μεταβίβασης υπογράφεται από τον καταχωρημένο ως δικαιούχο ή τον αντιπρόσωπό του και τον δικαιοδόχο ή τον αντιπρόσωπό του,
ή
 - β) η αίτηση, αν την υποβάλει ο δικαιοδόχος, συνοδεύεται από δήλωση που υπογράφει ο καταχωρημένος δικαιούχος ή ο αντιπρόσωπός του, ότι συμφωνεί για την καταχώριση του δικαιοδόχου,
ή
 - γ) η αίτηση συνοδεύεται από συμπληρωμένο έντυπο μεταβίβασης ή οποιοδήποτε έγγραφο, όπως προβλέπεται από τον κανόνα 83, παράγραφος 1, στοιχείο δ', υπογράφεται από τον καταχωρημένο δικαιούχο ή τον αντιπρόσωπό του και από τον δικαιοδόχο ή τον αντιπρόσωπό του.

6. Όταν δεν πληρούνται οι προϋποθέσεις για την καταχώρηση της μεταβίβασης που προβλέπονται στο άρθρο 17, παράγραφοι 1 έως 4, του κανονισμού [40/94], στις παραγράφους 1 έως 4 του παρόντος άρθρου και στους άλλους εφαρμοστέους κανόνες, το Γραφείο ενημερώνει τον αιτούντα για τις διαπιστωθείσες ελλείψεις. Αν οι ελλείψεις δεν θεραπευθούν μέσα στην ταχθείσα προθεσμία, τότε το Γραφείο απορρίπτει την αίτηση καταχώρησης της μεταβίβασης.»
9. Ο τίτλος X του κανονισμού 2868/95, με την επικεφαλίδα «Προσφυγές», παραθέτει πρώτο τον κανόνα 48, με την επικεφαλίδα «Περιεχόμενο του δικογράφου της προσφυγής», ο οποίος προβλέπει:
- «1. Το δικόγραφο της προσφυγής περιέχει:
- α) το όνομα και τη διεύθυνση του προσφεύγοντος, σύμφωνα με τον κανόνα 1, παράγραφος 1, στοιχείο β'.
 - β) όταν ο προσφεύγων έχει ορίσει αντιπρόσωπο, το όνομα και την επαγγελματική διεύθυνση του αντιπροσώπου σύμφωνα με τον κανόνα 1, παράγραφος 1, στοιχείο ε'.
 - γ) προσδιορισμό της προσβαλλόμενης απόφασης και μέχρι ποιο σημείο ζητείται η τροποποίηση ή η ακύρωσή της.
2. Το δικόγραφο της προσφυγής υποβάλλεται στη γλώσσα της διαδικασίας στο πλαίσιο της οποίας εκδόθηκε η προσβαλλόμενη απόφαση.»
10. Ο κανόνας 49 που περιλαμβάνεται στον ίδιο τίτλο, με την επικεφαλίδα «Απόρριψη της προσφυγής ως απαράδεκτης», ορίζει στις παραγράφους 1 και 2:
- «1. Αν η προσφυγή αντιβαίνει στα άρθρα 57, 58 και 59 του κανονισμού [40/94] και στον κανόνα 48, παράγραφος 1, στοιχείο γ', και παράγραφος 2, το τμήμα προσφυγών την απορρίπτει ως απαράδεκτη εκτός αν οι ελλείψεις θεραπευτούν πριν λήξει η σχετική προθεσμία που προβλέπεται από το άρθρο 59 του κανονισμού [40/94].
2. Αν το τμήμα προσφυγών διαπιστώσει ότι η προσφυγή αντιβαίνει σε άλλες διατάξεις του κανονισμού [40/94] ή των παρόντων κανόνων, και ιδίως στον κανόνα 48, παράγραφος 1, στοιχεία α' και β', ενημερώνει τον προσφεύγοντα και τον καλεί να θεραπεύσει τις εν λόγω ελλείψεις εντός της ταχθείσας προθεσμίας. Αν οι ελλείψεις δεν θεραπευτούν εμπροθέσμως το τμήμα προσφυγών απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.»
11. Ο κανόνας 50 του κανονισμού 2868/95, με τίτλο «Εξέταση της προσφυγής», ορίζει στην παράγραφο 1:
- «Οι διατάξεις που ισχύουν για τη διαδικασία ενώπιον του τμήματος που εξέδωσε την προσβαλλόμενη απόφαση, εφαρμόζονται κατ' αναλογία και για τη διαδικασία προσφυγής, εκτός αν ορίζεται άλλως.
- [...]
- Στην περίπτωση που η προσφυγή αφορά απόφαση τμήματος ανακοπών, το τμήμα εξετάζει την προσφυγή μόνον όσον αφορά τα γεγονότα και τα αποδεικτικά στοιχεία που έχουν κατατεθεί εντός των προθεσμιών που ορίζονται ή διευκρινίζονται από το τμήμα ανακοπών σύμφωνα με τον κανονισμό [40/94] και τους παρόντες κανόνες, εκτός εάν το τμήμα θεωρεί ότι πρέπει να ληφθούν υπόψη επιπρόσθετα ή συμπληρωματικά γεγονότα και στοιχεία δυνάμει του άρθρου 74, παράγραφος 2, του κανονισμού [40/94].»

Ιστορικό της διαφοράς

- 12 Το ιστορικό της διαφοράς παρατίθεται στις σκέψεις 1 έως 9 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης:
- «1 Στις 2 Ιανουαρίου 2006, ο Aurelio Muñoz Molina υπέβαλε αίτηση καταχώρισεως κοινοτικού σήματος στο [ΓΕΕΑ] [...]
 - 2 Το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση είναι το λεκτικό σημείο R10.
 - 3 Η αίτηση κοινοτικού σήματος δημοσιεύθηκε στο *Δελτίο κοινοτικών σημάτων* υπ' αριθ. 30/2006, της 24ης Ιουλίου 2006.
 - 4 Στις 24 Οκτωβρίου 2006, η DL Sports & Marketing Ltda άσκησε ανακοπή, βάσει του άρθρου 42 του κανονισμού 40/94 [...], κατά της καταχώρισεως του εν λόγω σήματος. Η ανακοπή αυτή στηρίχθηκε στο μη καταχωρισμένο σήμα ή στο χρησιμοποιούμενο στις συναλλαγές σημείο R10 και στρεφόταν εναντίον όλων των προϊόντων που αφορά το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση [...]
 - 5 Στις 28 Νοεμβρίου 2006, το τμήμα ανακοπών χορήγησε στην DL Sports & Marketing [Ltda] προθεσμία τεσσάρων μηνών, που έληγε στις 29 Μαρτίου 2007, προκειμένου, ιδίως, να αποδείξει την ύπαρξη και την ισχύ του προγενέστερου προβαλλόμενου δικαιώματος. Στις 29 Μαρτίου 2007, η DL Sports & Marketing [Ltda] ζήτησε παράταση της προθεσμίας, η οποία της χορηγήθηκε στις 8 Ιουνίου 2007 με λήξη στις 9 Αυγούστου 2007. Στις 24 Οκτωβρίου 2007, το τμήμα ανακοπών διαπίστωσε ότι δεν είχε προσκομισθεί κανένα στοιχείο προς στήριξη της ανακοπής.
 - 6 Με έγγραφο της 31ης Οκτωβρίου 2007, ο νομικός σύμβουλος της [Nike] ενημέρωσε το τμήμα ανακοπών ότι, με σύμβαση της 20ής Ιουνίου 2007, η DL Sports & Marketing [Ltda] εκχώρησε στη [Nike] —μέσω της Nike, Inc.— την κυριότητα διαφόρων σημάτων και δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας (στο εξής: σύμβαση εκχώρησης). Ο νομικός σύμβουλος της [Nike] δήλωσε ότι έλαβε εντολή από τον νέο δικαιούχο του προγενέστερου σήματος να παραστεί ως εκπρόσωπός του στη διαδικασία ανακοπής και ζήτησε, ως εκ τούτου, να επιτραπεί η συμμετοχή του στη διαδικασία αυτή με την ιδιότητα του εκπροσώπου.
 - 7 Στις 19 Φεβρουαρίου 2008, το τμήμα ανακοπών απέρριψε την ανακοπή με το σκεπτικό ότι η DL Sports & Marketing [Ltda] δεν απέδειξε εντός της ταχθείσας προθεσμίας την ύπαρξη του προγενέστερου δικαιώματος που επικαλέσθηκε προς στήριξη της εν λόγω ανακοπής (στο εξής: απόφαση του τμήματος ανακοπών).
 - 8 Στις 28 Μαρτίου 2008, η [Nike] άσκησε προσφυγή ενώπιον του ΓΕΕΑ, βάσει των άρθρων 57 έως 62 του κανονισμού [...], κατά της απόφασεως του τμήματος ανακοπών.
 - 9 Με την [επίδικη απόφαση], το πρώτο τμήμα προσφυγών του ΓΕΕΑ απέρριψε την προσφυγή αυτή ως απαράδεκτη με το σκεπτικό ότι η [Nike] δεν απέδειξε ότι ήταν διάδικος στη διαδικασία ανακοπής και, επομένως, δεν μπορούσε να ασκήσει προσφυγή κατά της απόφασεως του τμήματος ανακοπών. Συγκεκριμένα, το τμήμα προσφυγών έκρινε ότι, ενώπιον του ανωτέρω δικαστηρίου, ο νομικός σύμβουλος της [Nike] δεν προέβαλε —ούτε άλλωστε απέδειξε— ότι το προγενέστερο δικαίωμα που επικαλέσθηκε προς στήριξη της ανακοπής περιλαμβανόταν στα δικαιώματα που εκχωρήθηκαν στη [Nike]. Το τμήμα προσφυγών διευκρίνισε ότι ούτε κατά τη διαδικασία της προσφυγής μπόρεσε η [Nike] να αποδείξει ότι ήταν δικαιούχος του προγενέστερου δικαιώματος. Έκρινε επομένως ότι η σύμβαση εκχώρησης αποδείκνυε μόνον ότι η [Nike] είχε αποκτήσει ορισμένα κοινοτικά σήματα, αλλά όχι συγκεκριμένα το προγενέστερο δικαίωμα που επικαλέσθηκε.»

Η διαδικασία ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

- 13 Με δικόγραφο που κατέθεσε στις 6 Απριλίου 2009, η Nike άσκησε προσφυγή ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου με αίτημα, μεταξύ άλλων, να κηρυχθεί παραδεκτή η προσφυγή της ενώπιον του πρώτου τμήματος προσφυγών του ΓΕΕΑ.
- 14 Προς στήριξη της προσφυγής της, η Nike προέβαλε τέσσερις λόγους.
- 15 Το Γενικό Δικαστήριο, αφού απέρριψε τον πρώτο και τρίτο λόγο και χωρίς να εξετάσει τον τέταρτο λόγο, δέχθηκε τον δεύτερο λόγο, στον βαθμό που αυτός αφορούσε την επίδικη απόφαση και, ως εκ τούτου, ακύρωσε την εν λόγω απόφαση.
- 16 Με τον δεύτερο λόγο, η Nike προέβαλε ότι η απόφαση του τμήματος προσφυγών εκδόθηκε, αφενός, χωρίς να γίνουν σεβαστά τα δικαιώματα άμυνας, εφόσον στηρίχθηκε σε ερμηνεία της σύμβασης εκχώρησης επί της οποίας δεν είχε τη δυνατότητα να υποβάλει παρατηρήσεις, και, αφετέρου, κατά παράβαση, μεταξύ άλλων, του κανόνα 31, παράγραφος 6, του κανονισμού 2868/95, εφόσον δεν της δόθηκε η δυνατότητα να διορθώσει τις ελλείψεις όσον αφορά την απόδειξη της μεταβίβασης του προγενέστερου δικαιώματος.
- 17 Με τις σκέψεις 22 έως 24 και 26 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε ότι το πρώτο τμήμα προσφυγών του ΓΕΕΑ έκρινε ότι η Nike δεν μπόρεσε να αποδείξει ότι ήταν δικαιούχος του προγενέστερου σήματος και ότι, κατά συνέπεια, δεν απέδειξε την ιδιότητά της ως διαδίκου στη διαδικασία ανακοπής, οπότε δεν είχε τη δυνατότητα ασκήσεως προσφυγής κατά της αποφάσεως του τμήματος ανακοπών. Ωστόσο, κατά το Γενικό Δικαστήριο, ελλείπει νομικών διατάξεων σχετικά με την απόδειξη της μεταβίβασης προγενέστερου εθνικού δικαιώματος του οποίου γίνεται επίκληση προς στήριξη ανακοπής, οι οδηγίες σχετικά με τις διαδικασίες ενώπιον του ΓΕΕΑ (στο εξής: οδηγίες του ΓΕΕΑ) —τις οποίες αυτό οφείλει, κατ' αρχήν, να τηρεί— διαπνέονται συναφώς από τις διατάξεις του κανόνα 31, παράγραφος 6, του κανονισμού 2868/95. Έτσι, οι οδηγίες αυτές, στο «Μέρος 1: Προδικαστικά ζητήματα» του «Μέρους Γ: [Οδηγίες για τη διαδικασία] ανακοπής», στο σημείο E, VIII, 1.3.1, προβλέπουν ότι, εάν ο νέος δικαιούχος του προγενέστερου εθνικού δικαιώματος «ενημερώσει το [ΓΕΕΑ] για τη μεταβίβαση, αλλά δεν προσκομίζει (επαρκείς) αποδείξεις για τη μεταβίβαση αυτή, η διαδικασία ανακοπής πρέπει να ανασταλεί και ο νέος δικαιούχος έχει στη διάθεσή του προθεσμία δύο μηνών για να αποδείξει τη μεταβίβαση».
- 18 Το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, στη σκέψη 24 της προσβαλλόμενης αποφάσεως, ότι η μεταφορά αυτή του κανόνα 31, παράγραφος 6, του κανονισμού 2868/95, που αφορά τη μεταβίβαση ιδίως κοινοτικών σημάτων, στην εκχώρηση των εθνικών σημάτων δεν μπορεί να αμφισβητηθεί εφόσον, στην περίπτωση που το εθνικό δίκαιο δεν προβλέπει διαδικασία για την καταχώριση της μεταβίβασης της κυριότητας των καταχωρισμένων σημάτων, η εξέταση που πραγματοποίησε το τμήμα ανακοπών ή το τμήμα προσφυγών για να εξακριβώσει ότι πράγματι έλαβε χώρα η μεταβίβαση του σήματος του οποίου έγινε επίκληση προς στήριξη της ανακοπής είναι, κατ' ουσίαν, η ίδια με αυτήν που πραγματοποιεί η αρμόδια αρχή του ΓΕΕΑ για να εξετάσει τις αιτήσεις μεταβίβασης που αφορούν κοινοτικά σήματα. Εξάλλου, ακόμη και αν η διαδικασία αυτή αφορά ρητώς τα καταχωρισμένα εθνικά σήματα, επιβάλλεται, κατά την άποψη του Γενικού Δικαστηρίου, η κατ' αναλογία εφαρμογή της στη μεταβίβαση των μη καταχωρισμένων εθνικών σημάτων, δεδομένου ότι το είδος εξέτασης που πρέπει να πραγματοποιήσει το ΓΕΕΑ είναι πανομοιότυπο.
- 19 Το Γενικό Δικαστήριο εκτίμησε, στη συνέχεια, στις σκέψεις 25 και 26 της προσβαλλόμενης αποφάσεως, ότι, κατά τον κανόνα 50, παράγραφος 1, του κανονισμού 2868/95, οι διατάξεις σχετικά με τις διαδικασίες ενώπιον του τμήματος ανακοπών έχουν εφαρμογή *mutatis mutandis* στη διαδικασία προσφυγής, αλλά ότι, κατά παράβαση των ανωτέρω διατάξεων του κανονισμού 2868/95 και των οδηγιών του ΓΕΕΑ, το πρώτο τμήμα προσφυγών του ΓΕΕΑ δεν παρέσχε στη Nike τη δυνατότητα να προσκομίσει συμπληρωματικές αποδείξεις προς στήριξη της μεταβίβασης του προγενέστερου δικαιώματος που επικαλέσθηκε.

- 20 Απαντώντας στο επιχείρημα του ΓΕΕΑ κατά το οποίο η Nike ζήτησε να υποκατασταθεί στη θέση της αρχικής ανακόπτουσας ενώπιον του τμήματος ανακοπών μετά το πέρας της διαδικασίας ανακοπής, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, στη σκέψη 27 της προσβαλλόμενης αποφάσεως, ότι, ακόμη και αν υποθεθεί ότι η αίτηση αυτή μπορούσε να μη γίνει δεκτή ή και να μη ληφθεί καθόλου υπόψη, το γεγονός αυτό δεν μπορούσε να στερήσει από τον εκδοχέα το δικαίωμα ασκήσεως προσφυγής κατά της αποφάσεως του τμήματος ανακοπών. Συγκεκριμένα, ο εκδοχέας, ως δικαιούχος του σήματος που προβάλλεται προς στήριξη της ανακοπής, οπωσδήποτε νομιμοποιείται ενεργητικά κατά της αποφάσεως που περατώνει τη διαδικασία ανακοπής, ανεξαρτήτως του αν υπέβαλε αίτηση υποκατάστασης ενώπιον του τμήματος ανακοπών του ΓΕΕΑ και αν η αίτηση αυτή ήταν παραδεκτή. Κατά το Γενικό Δικαστήριο, μολονότι το τμήμα προσφυγών του ΓΕΕΑ είναι ασφαλώς υποχρεωμένο να βεβαιωθεί ότι ο εκδοχέας είναι ο δικαιούχος του προγενέστερου σήματος, πρέπει όμως να προβεί στην εξέταση αυτή τηρώντας τους εφαρμοστέους διαδικαστικούς κανόνες, μεταξύ των οποίων και τις οδηγίες του ΓΕΕΑ.
- 21 Ομοίως, το Γενικό Δικαστήριο επισήμανε, στη σκέψη 28 της προσβαλλόμενης αποφάσεως, ότι το επιχείρημα του ΓΕΕΑ που αντλήθηκε από το γεγονός ότι η Nike δεν είχε προσκομίσει κανένα στοιχείο που να αποδεικνύει την εκχώρηση προς αυτήν του επικαλούμενου προς στήριξη της ανακοπής προγενέστερου δικαιώματος δεν μπορεί να γίνει δεκτό, διότι η αιτίαση που προέβαλε η Nike είχε, ακριβώς, ως σκοπό να στηρίξει την άποψη ότι το πρώτο τμήμα προσφυγών του ΓΕΕΑ έπρεπε να έχει επιτρέψει στη Nike να υποβάλει τις παρατηρήσεις της επί της ερμηνείας των προσκομισθεισών αποδείξεων ή να συμπληρώσει τις ελλείπουσες αποδείξεις.
- 22 Τέλος, με τις σκέψεις 29 και 30 της προσβαλλόμενης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε το επιχείρημα του ΓΕΕΑ κατά το οποίο η παράβαση του πρώτου τμήματος προσφυγών του ΓΕΕΑ δεν μπορεί να οδηγήσει στην ακύρωση της αποφάσεως αυτής εφόσον δεν έχει επίπτωση στο περιεχόμενο της, δεδομένου ότι η ανακοπή είναι, εν πάση περιπτώσει, απορριπτέα για τον λόγο ότι η αρχική ανακόπτουσα δεν προσκόμισε στοιχεία που να αποδεικνύουν την ύπαρξη του προγενέστερου δικαιώματος που προβλήθηκε προς στήριξη της ανακοπής. Κατά το Γενικό Δικαστήριο, δεν μπορεί να αμφισβητηθεί ότι η απόφαση που απορρίπτει προσφυγή ως απαράδεκτη δεν έχει το ίδιο περιεχόμενο με την απόφαση επί της ουσίας. Εξάλλου, το Γενικό Δικαστήριο δεν μπορεί να ελέγξει ευθέως τη νομιμότητα της αποφάσεως του τμήματος ανακοπών εξετάζοντας επιχειρήματα που δεν εξέτασε το πρώτο τμήμα προσφυγών του ΓΕΕΑ, προκειμένου να εξακριβώσει αν η παράβαση των διαδικαστικών κανόνων εκ μέρους του τμήματος προσφυγών είχε επιρροή στην απόρριψη τελικώς της ανακοπής.
- 23 Το Γενικό Δικαστήριο διευκρίνισε, στη σκέψη 31 της προσβαλλόμενης αποφάσεως, ότι δέχεται τον δεύτερο λόγο ακυρώσεως χωρίς να παρίσταται ανάγκη να εξεταστεί αν υπήρξε προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας της Nike και ανεξαρτήτως του αν υπήρξε παράβαση των προαναφερθεισών διατάξεων του κανονισμού 2868/95 και των οδηγιών του ΓΕΕΑ.

Αιτήματα των διαδίκων ενώπιον του Δικαστηρίου

- 24 Με την αίτησή του αναιρέσεως, το ΓΕΕΑ ζητεί από το Δικαστήριο:
- να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση·
 - να εκδώσει νέα απόφαση επί της ουσίας, απορρίπτοντας την προσφυγή κατά της αποφάσεως του τμήματος προσφυγών, ή να αναπέμψει την υπόθεση ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και
 - να καταδικάσει τη Nike στα δικαστικά έξοδα.

- 25 Με το υπόμνημα αντικρούσεως, η Nike ζητεί από το Δικαστήριο:
- να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως και
 - να καταδικάσει το ΓΕΕΑ στα δικαστικά έξοδα.

Επί της αιτήσεως αναιρέσεως

- 26 Προς στήριξη της αιτήσεως αναιρέσεως, το ΓΕΕΑ προβάλλει δύο λόγους που αντλούνται, ο πρώτος, από παράβαση του κανόνα 49 του κανονισμού 2868/95 και του άρθρου 58 του κανονισμού 40/94 και, ο δεύτερος, από παράβαση των οδηγιών ΓΕΕΑ και του κανόνα 49, παράγραφος 1, του κανονισμού 2868/95.
- 27 Οι δύο λόγοι πρέπει να εξεταστούν από κοινού.

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 28 Με το πρώτο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως, το ΓΕΕΑ προβάλλει ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο διότι δεν εφάρμοσε στη διαδικασία προσφυγής ούτε τον κανόνα 49 του κανονισμού 2868/95 ούτε το άρθρο 58 του κανονισμού 40/94, διατάξεις στις οποίες στηρίχθηκε η απόφαση του τμήματος προσφυγών.
- 29 Κατά το ΓΕΕΑ, η Nike έπρεπε να δικαιολογήσει την ιδιότητά της ως διαδίκου ενώπιον του πρώτου τμήματος προσφυγών του ΓΕΕΑ αποδεικνύοντας ότι η αρχικώς ανακόπτουσα της είχε εκχωρήσει το προγενέστερο εθνικό δικαίωμα επί του οποίου στηριζόταν η ανακοπή. Στην απόφαση του τμήματος προσφυγών αναφερόταν ότι από τα προσκομισθέντα ενώπιόν του έγγραφα δεν αποδείχθηκε ότι η Nike ήταν δικαιούχος του δικαιώματος αυτού, διότι η σύμβαση εκχώρησεως την οποία προσκόμισε η Nike αποδείκνυε απλώς ότι ήταν δικαιούχος κοινοτικών σημάτων και όχι δικαιούχος του μη καταχωρισμένου εθνικού σήματος βάσει του οποίου ασκήθηκε η ανακοπή.
- 30 Το Γενικό Δικαστήριο κακώς διαπίστωσε, με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, ότι υπήρξε νομικό κενό το οποίο επιχείρησε να συμπληρώσει με την προσφυγή σε διαδοχικές κατ' αναλογία ερμηνείες που οδήγησαν στο αποτέλεσμα να μη λάβει υπόψη του τον κανόνα 49, παράγραφος 1, του κανονισμού 2868/95, ο οποίος έχει εφαρμογή εν προκειμένω, και να υποχρεώσει τα τμήματα προσφυγών του ΓΕΕΑ να εφαρμόσουν τις οδηγίες του ΓΕΕΑ και, ως εκ τούτου, διατάξεις τελειώς ξένες με την υπό κρίση υπόθεση.
- 31 Κατά τον εν λόγω κανόνα 49, παράγραφος 1, οι σχετικές με τη μη τήρηση των προϋποθέσεων που προβλέπονται στα άρθρα 57 έως 59 του κανονισμού 40/94 πλημμελίες πρέπει να θεραπευθούν πριν λήξει η προθεσμία που ορίζεται στο άρθρο 59 του κανονισμού αυτού, δηλαδή εντός τεσσάρων μηνών από την ημερομηνία της κοινοποίησης της προσβαλλόμενης αποφάσεως.
- 32 Περαιτέρω, δεδομένου ότι, κατά την παράγραφο 2 του ίδιου κανόνα, η προθεσμία για τη θεραπεία ενδεχόμενων πλημμελειών παρέχεται μόνον εάν το τμήμα προσφυγών του ΓΕΕΑ διαπιστώσει ότι η προσφυγή αντιβαίνει σε άλλες διατάξεις του κανονισμού 40/94 ή του κανονισμού 2868/95, και ιδίως στις διατάξεις του κανόνα 48, παράγραφος 1, στοιχεία α' και β', του δεύτερου κανονισμού, ο κανόνας 49 του εν λόγω κανονισμού απαγορεύει την παροχή, από το τμήμα προσφυγών του ΓΕΕΑ, προθεσμίας για τη θεραπεία των πλημμελειών που αφορούν τη μη τήρηση του άρθρου 58 του κανονισμού 40/94. Λαμβανομένου υπόψη ότι η Nike δεν στοιχειοθέτησε την ιδιότητά της ως διαδίκου εντός της τετράμηνης προθεσμίας του άρθρου 59 του κανονισμού αυτού, η επίδικη απόφαση ορθώς έκρινε ότι η προσφυγή της Nike ήταν απαράδεκτη βάσει του κανόνα 49, παράγραφος 1, του κανονισμού 2868/95, σε συνδυασμό με το άρθρο 58 του κανονισμού 40/94.

- 33 Περαιτέρω, το πρώτο τμήμα προσφυγών του ΓΕΕΑ, μη παρέχοντας προθεσμία για τη θεραπεία των πλημμελειών όσον αφορά το παραδεκτό της προσφυγής της Nike, ουδόλως προσέβαλε, κατά το ΓΕΕΑ, τα δικαιώματα άμυνας της Nike εφόσον, κατά πάγια νομολογία του Γενικού Δικαστηρίου, η εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών περιλαμβάνεται στην πράξη με την οποία λαμβάνεται η απόφαση. Πάντως, το δικαίωμα ακροάσεως υφίσταται ως προς όλα τα πραγματικά ή νομικά στοιχεία επί των οποίων στηρίζεται η πράξη με την οποία λαμβάνεται η απόφαση, όχι όμως ως προς την τελική θέση που προτίθεται να λάβει η διοίκηση. Δεδομένου ότι η Nike προσκόμισε η ίδια τα επίμαχα έγγραφα ενώπιον του ΓΕΕΑ, είχε τη δυνατότητα να εκθέσει τα επιχειρήματά της ως προς τη λυσιτέλειά τους.
- 34 Με το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου, το ΓΕΕΑ προβάλλει ότι το Γενικό Δικαστήριο παρέβη την υποχρέωση που υπέχει να αιτιολογήσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση διότι δεν απεφάνθη επί της δυνατότητας εφαρμογής στη διαδικασία προσφυγής του άρθρου 58 του κανονισμού 40/94 και του κανόνα 49, παράγραφος 1, του κανονισμού 2868/95.
- 35 Όσον αφορά τον πρώτο λόγο, η Nike εκτιμά ότι ορθώς το Γενικό Δικαστήριο ακύρωσε την επίδικη απόφαση εφόσον το πρώτο τμήμα προσφυγών του ΓΕΕΑ παρέβη τον κανόνα 50 του κανονισμού 2868/95 καθώς και το άρθρο 73 του κανονισμού 40/94 διότι δεν της παρέσχε τη δυνατότητα να προσκομίσει συμπληρωματικές αποδείξεις για την εκχώρηση προς αυτήν του προγενέστερου δικαιώματος που επικαλέσθηκε. Συγκεκριμένα, κατά το εν λόγω άρθρο 73, η απόφαση του ΓΕΕΑ μπορεί να στηρίζεται μόνο στους λόγους επί των οποίων οι διάδικοι είχαν τη δυνατότητα να λάβουν θέση, γεγονός που αντιστοιχεί στην ελάχιστη νομική ασφάλεια την οποία δικαιούνται να αναμένουν οι διάδικοι από τη διοίκηση. Το άρθρο 58 του κανονισμού 40/94 δεν μπορεί να δικαιολογήσει εξαίρεση από την αρχή αυτή.
- 36 Η Nike προβάλλει ότι, κατά τη διαδικασία ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, το ΓΕΕΑ δεν αμφισβήτησε ούτε το γεγονός ότι η επίδικη απόφαση στήριζε το απαράδεκτο της προσφυγής στη μη τήρηση των προϋποθέσεων του άρθρου 58 του κανονισμού 40/94 ούτε το γεγονός ότι το πρώτο τμήμα προσφυγών του ΓΕΕΑ δεν είχε παράσχει στη Nike τη δυνατότητα να εκθέσει τα επιχειρήματά της επί του λόγου απαραδέκτου. Η Nike καταλήγει ότι η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση δεν αντιβαίνει ως εκ τούτου, όσον αφορά την προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας του άρθρου 73 του κανονισμού αυτού, στη νομοθεσία της Ένωσης.
- 37 Περαιτέρω, κατά τη Nike, η εφαρμογή του άρθρου 58 του κανονισμού 40/94 πρέπει να είναι συνεπής με τις άλλες διατάξεις του κανονισμού αυτού και του κανονισμού 2868/95, και ιδίως όσον αφορά την έννοια του «διαδίκου» στη διαδικασία ανακοπής. Πάντως, το ΓΕΕΑ, με την ερμηνεία του δίνει στην έννοια του «διαδίκου», η οποία ορίζεται στο άρθρο 58 του κανονισμού 40/94, συγγείη την ιδιότητα του «διαδίκου» με την ιδιότητα του «δικαιούχου» του προγενέστερου δικαιώματος, μη λαμβάνοντας υπόψη τη διαφορετική ορολογία που χρησιμοποιείται στις διατάξεις του κανονισμού αυτού. Η χρήση της έννοιας του «διαδίκου» στο άρθρο 58 δηλώνει ότι ο εν λόγω κανονισμός παρέχει τη δυνατότητα να αποδειχθεί, εκ των υστέρων και σε εύλογο χρόνο, η εν λόγω ιδιότητα του «δικαιούχου». Έτσι, η Nike υποστηρίζει ότι είναι παραδεκτή, εν προκειμένω, η προσφυγή που ασκεί ο εκδοχέας κατά της αποφάσεως με την οποία περατώθηκε η διαδικασία ανακοπής.
- 38 Με τον δεύτερο λόγο, που αντλείται από παράβαση των οδηγιών ΓΕΕΑ και του κανόνα 49, παράγραφος 1, του κανονισμού 2868/95, το ΓΕΕΑ εκτιμά ότι η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση ενέχει πλάνη περί το δίκαιο καθόσον καταλήγει στο συμπέρασμα, κατ' εφαρμογή του κανόνα 50, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού, ότι τα τμήματα προσφυγών του ΓΕΕΑ υποχρεούνται να εφαρμόσουν τις οδηγίες του ΓΕΕΑ.
- 39 Κατά το ΓΕΕΑ, οι οδηγίες αυτές απευθύνονται στο προσωπικό του ΓΕΕΑ και χρησιμεύουν ως βάση για τις αποφάσεις που εκδίδουν οι εξεταστές και τα διάφορα τμήματα του ΓΕΕΑ, αλλά τα τμήματα προσφυγών του ΓΕΕΑ, τα οποία ελέγχουν, ιδίως, το κατά πόσον οι αποφάσεις των οργάνων αυτών είναι σύμφωνες με τις διατάξεις των κανονισμών 40/94 και 2868/95, δεν υποχρεούνται να τις εφαρμόσουν.

- 40 Εξάλλου, οι αποφάσεις των τμημάτων προσφυγών του ΓΕΕΑ αποτελούν πράξεις δέσμιας αρμοδιότητας και όχι πράξεις διακριτικής ευχέρειας. Ως εκ τούτου, η νομιμότητα των αποφάσεων αυτών πρέπει να αξιολογείται μόνον βάσει των κανονισμών 2868/95 και 40/94, όπως έχουν αυτοί ερμηνευθεί από τα δικαστήρια της Ένωσης, και όχι βάσει της προηγούμενης πρακτικής του ΓΕΕΑ.
- 41 Στο πλαίσιο αυτό, η παραπομπή της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης στον κανόνα 50, παράγραφος 1, του κανονισμού 2868/95, είναι εντελώς εσφαλμένη, διότι αφενός, ο κανόνας αυτός ορίζει ειδικώς ότι έχει εφαρμογή «εκτός αντιθέτων διατάξεων», ο δε κανόνας 49 του ίδιου κανονισμού αποτελεί ακριβώς μια τέτοια αντίθετη διάταξη. Αφετέρου, οι διατάξεις στις οποίες παραπέμπει η εν λόγω παράγραφος 1 μπορούν να είναι μόνο νομοθετικές διατάξεις, και ειδικότερα οι κανονισμοί 40/94 και 2868/95, και όχι οι διοικητικές οδηγίες προς τα όργανα του ΓΕΕΑ.
- 42 Η Nike εκτιμά, αντιθέτως, ότι το ΓΕΕΑ, μολονότι περιορίζεται από την υποχρέωση τήρησης της αρχής της νομιμότητας, έχει αναγνωρίσει και επιβεβαιώσει ότι η «υποχρέωση συνοχής» υλοποιείται με την έκδοση, ιδίως, εσωτερικών οδηγιών λιγότερο ή περισσότερο δεσμευτικών. Επομένως, όφειλε να εφαρμόσει τις σχετικές διατάξεις των κανονισμών 40/94 και 2868/95 σύμφωνα με τις οδηγίες του ΓΕΕΑ. Η αναφορά, στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, στην υποχρέωση των τμημάτων προσφυγών του ΓΕΕΑ να εφαρμόσουν τις οδηγίες αυτές δεν αποτελεί, επομένως, πλάνη περί το δίκαιο. Συγκεκριμένα, ελλείπει ειδικής νομοθετικής διατάξεως, τα εν λόγω τμήματα προσφυγών όφειλαν να εφαρμόσουν τον κανόνα 31, παράγραφος 6, του κανονισμού 2868/95 με τον τρόπο που αναφέρεται στις εν λόγω οδηγίες.
- 43 Τέλος, η Nike υποστηρίζει ότι τα τμήματα προσφυγών του ΓΕΕΑ μπορούν να λάβουν υπόψη, πέραν των πραγματικών περιστατικών που επικαλέστηκαν οι διάδικοι, τα παγκοίνως γνωστά πραγματικά περιστατικά. Μολονότι από το άρθρο 74, παράγραφος 1, του κανονισμού 40/94 προκύπτει ότι, σε διαδικασία *inter partes*, εναπόκειται στους διαδίκους να προσκομίσουν επαρκείς αποδείξεις για όσα επικαλούνται, ωστόσο το άρθρο αυτό δεν απαλλάσσει το πρώτο τμήμα προσφυγών του ΓΕΕΑ από το καθήκον του να εξετάσει την πράξη εκχωρήσεως του επικληθέντος προγενέστερου δικαιώματος, η οποία προσκομίστηκε ως στοιχείο που αποδεικνύει ότι η Nike είναι δικαιούχος του δικαιώματος αυτού, και αυτό, κατά μείζονα λόγο, λαμβανομένου υπόψη ότι είναι παγκοίνως γνωστή η προέλευση και ο δικαιούχος του σήματος βάσει του οποίου ασκήθηκε η ανακοπή.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 44 Με το πρώτο σκέλος του πρώτου λόγου, καθώς και με τον δεύτερο λόγο, το ΓΕΕΑ προβάλλει ότι το Γενικό Δικαστήριο παρέβη το άρθρο 58 του κανονισμού 40/94, καθώς και τον κανόνα 49 του κανονισμού 2868/95 διότι δεν έλαβε υπόψη τη δυνατότητα εφαρμογής των διατάξεων αυτών και υποχρέωσε το πρώτο τμήμα προσφυγών του ΓΕΕΑ να εφαρμόσει, *mutatis mutandis*, τις οδηγίες του ΓΕΕΑ κατά την εκτίμηση της ενεργητικής νομιμοποίησης του προσφεύγοντος κατά απόφασης του τμήματος ανακοπών του ΓΕΕΑ. Το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι το τμήμα προσφυγών έπρεπε να παράσχει στη Nike συμπληρωματική προθεσμία για να υποβάλει τις παρατηρήσεις της ή να προσκομίσει συμπληρωματικές αποδείξεις όσον αφορά τη μεταβίβαση του προγενέστερου δικαιώματος το οποίο επικαλέσθηκε για να στηρίξει τη νομιμοποίησή της.
- 45 Όσον αφορά το παραδεκτό προσφυγής κατά απόφασης του τμήματος ανακοπών του ΓΕΕΑ, η πρώτη περίοδος του άρθρου 58 του κανονισμού 40/94 προβλέπει ότι κάθε διάδικος σε διαδικασία για την οποία εκδόθηκε απόφαση μπορεί να ασκήσει προσφυγή κατά το μέρος που η απόφαση αυτή δεν τον δικαιώνει.
- 46 Το άρθρο 59 του κανονισμού αυτού ορίζει ότι η προσφυγή πρέπει να ασκηθεί εγγράφως ενώπιον του ΓΕΕΑ εντός προθεσμίας δύο μηνών από την ημέρα της κοινοποίησης της απόφασης και ότι εντός προθεσμίας τεσσάρων μηνών από την ημερομηνία κοινοποίησης της απόφασης, πρέπει να κατατεθεί γραπτώς υπόμνημα που να εκθέτει τους λόγους της προσφυγής.

- 47 Ο κανόνας 49, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού 2868/95, στον οποίο περιλαμβάνονται, μεταξύ άλλων, οι λεπτομέρειες εφαρμογής των εν λόγω άρθρων 58 και 59, προβλέπει ειδικούς κανόνες για την εκτίμηση του παραδεκτού της προσφυγής.
- 48 Συναφώς, όσον αφορά την απόρριψη της προσφυγής ως απαράδεκτης και τους τρόπους θεραπείας ενδεχόμενου λόγου απαραδέκτου που έχει σχέση, μεταξύ άλλων, με τη μη τήρηση των προϋποθέσεων που προβλέπονται στα ίδια άρθρα, ο κανόνας 49 του κανονισμού 2868/95 ορίζει, στην παράγραφο 1, ότι, αν η προσφυγή δεν πληροί τις προϋποθέσεις που τάσσονται, μεταξύ άλλων, από το άρθρο 58 του κανονισμού 40/94, το τμήμα προσφυγών την απορρίπτει ως απαράδεκτη, εκτός αν όλες οι διαπιστωθείσες ελλείψεις θεραπευτούν πριν λήξει η σχετική προθεσμία που προβλέπεται από το άρθρο 59 του κανονισμού αυτού.
- 49 Πάντως, το εν λόγω άρθρο 59 προβλέπει δύο διαφορετικές προθεσμίες, όπως αναφέρεται στη σκέψη 46 της παρούσας αποφάσεως. Προκειμένου να υπάρξει πραγματική δυνατότητα θεραπείας των πλημμελειών που αναφέρονται στον εν λόγω κανόνα 49, παράγραφος 1, πρέπει να ληφθεί υπόψη η προθεσμία τεσσάρων μηνών από την ημερομηνία κοινοποίησης της προσβαλλόμενης αποφάσεως.
- 50 Όχι μόνον η εν λόγω παράγραφος 1 δεν προβλέπει, κατά το γράμμα αυτής, τη δυνατότητα του ΓΕΕΑ να παράσχει συμπληρωματική προθεσμία στον προσφεύγοντα προκειμένου να θεραπεύσει πλημμέλεια που αφορά την απόδειξη της ενεργητικής νομιμοποίησής του, αλλά αντιθέτως, η παράγραφος 2 του ίδιου κανόνα 49 αποκλείει τη δυνατότητα αυτή.
- 51 Συγκεκριμένα, η τελευταία αυτή παράγραφος ορίζει ότι, αν το τμήμα προσφυγών διαπιστώσει ότι η προσφυγή αντιβαίνει σε άλλες διατάξεις του κανονισμού 40/94 ή άλλων διατάξεων του κανονισμού 2868/95, και ιδίως στις διατάξεις του κανόνα 48, παράγραφος 1, στοιχεία α' και β', του κανονισμού αυτού, ενημερώνει τον προσφεύγοντα και τον καλεί να θεραπεύσει τις εν λόγω πλημμέλειες εντός της ταχθείσας προθεσμίας. Αν οι πλημμέλειες δεν θεραπευτούν εμπροθέσμως το τμήμα προσφυγών απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.
- 52 Από την αναφορά σε «άλλες διατάξεις» του κανόνα 49, παράγραφος 2, του κανονισμού 2868/95, σαφώς προκύπτει ότι το τμήμα προσφυγών του ΓΕΕΑ δεν μπορεί να χορηγήσει συμπληρωματική προθεσμία στην περίπτωση πλημμέλειας που αφορά τη μη τήρηση διατάξεων οι οποίες αναφέρονται ρητώς στην παράγραφο 1 του εν λόγω κανόνα, ιδίως στο άρθρο 58 του κανονισμού 40/94.
- 53 Η μη δυνατότητα παροχής συμπληρωματικής προθεσμίας δεν ακυρώνει το δικαίωμα ακροάσεως που προβλέπεται στο άρθρο 73 του κανονισμού 40/94, κατά το οποίο οι αποφάσεις του ΓΕΕΑ μπορούν να στηρίζονται μόνο στους λόγους επί των οποίων οι διάδικοι είχαν τη δυνατότητα να λάβουν θέση. Συγκεκριμένα, το δικαίωμα αυτό δεν προϋποθέτει ότι το τμήμα προσφυγών υποχρεούται, πριν λάβει την τελική του θέση όσον αφορά την εκτίμηση των στοιχείων που προσκομίζουν οι διάδικοι, να τους παράσχει νέα δυνατότητα να διατυπώσουν τις απόψεις τους επί των εν λόγω στοιχείων (βλ., συναφώς, διάταξη της 4ης Μαρτίου 2010, C-193/09 P, Kaul κατά ΓΕΕΑ, σκέψεις 58 και 66).
- 54 Επομένως, ο προσφεύγων ενώπιον του τμήματος προσφυγών του ΓΕΕΑ πρέπει να αποδείξει την ενεργητική του νομιμοποίηση εντός της προθεσμίας των τεσσάρων μηνών που τάσσει το άρθρο 59 του κανονισμού 40/94, άλλως η προσφυγή κηρύσσεται απαράδεκτη. Ο εν λόγω προσφεύγων έχει δικαίωμα να θεραπεύσει *proprio motu* ενδεχόμενο λόγο απαραδέκτου εντός της ίδιας προθεσμίας.
- 55 Επομένως, εάν έλαβε χώρα εκχώρηση του σημείου επί του οποίου βασίστηκε η ανακοπή και η εκχώρηση αυτή δεν ελήφθη υπόψη κατά τη διαδικασία ενώπιον του τμήματος ανακοπών του ΓΕΕΑ, ο εκδοχέας, για να δικαιολογήσει τη νομιμοποίησή του, οφείλει να αποδείξει ενώπιον του τμήματος προσφυγών του ΓΕΕΑ ότι κατέστη δικαιούχος του εν λόγω σημείου διά της εκχωρήσεως εντός της προθεσμίας των τεσσάρων μηνών που τάσσει το άρθρο 59 του κανονισμού 40/94, άλλως η προσφυγή του κηρύσσεται απαράδεκτη.

- 56 Κατά συνέπεια, εν προκειμένω, το Γενικό Δικαστήριο, μη λαμβάνοντας υπόψη τη δυνατότητα εφαρμογής του κανόνα 49, παράγραφος 1, του κανονισμού 2868/95 και κρίνοντας ότι το πρώτο τμήμα προσφυγών του ΓΕΕΑ όφειλε, κατ' εφαρμογή του κανόνα 50, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού και, κατ' αναλογία, του κανόνα 31, παράγραφος 6, του εν λόγω κανονισμού και των οδηγιών του ΓΕΕΑ για τη διαδικασία ανακοπής, κατά το σημείο τους που αναφέρεται στη σκέψη 17 της παρούσας αποφάσεως, *mutatis mutandis*, να παράσχει στη Nike τη δυνατότητα να υποβάλει παρατηρήσεις ή να προσκομίσει συμπληρωματικές αποδείξεις ικανές να στοιχειοθετήσουν τη μεταβίβαση του προγενέστερου δικαιώματος που είχε επικαλεσθεί για να δικαιολογήσει την ενεργητική νομιμοποίησή της, παρέβη το άρθρο 58 του κανονισμού 40/94 καθώς και τον κανόνα 49, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού 2868/95.
- 57 Στον βαθμό που το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, με την έκδοση της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι τα τμήματα προσφυγών του ΓΕΕΑ υποχρεούνται να εφαρμόσουν τις οδηγίες του ΓΕΕΑ, αποτελεί πάγια νομολογία, όπως προβάλλει το ΓΕΕΑ, ότι οι αποφάσεις που λαμβάνουν τα εν λόγω τμήματα προσφυγών, δυνάμει του κανονισμού 40/94, σχετικά με την καταχώριση σημείου ως κοινοτικού σήματος, εμπίπτουν στη σφαίρα της ασκήσεως δέσμιας αρμοδιότητας και όχι διακριτικής ευχέρειας, μολονότι η νομιμότητα των αποφάσεων των εν λόγω τμημάτων προσφυγών πρέπει να εκτιμάται αποκλειστικά με βάση τον κανονισμό αυτόν, όπως έχει ερμηνευθεί από τον δικαστή της Ένωσης (βλ., συναφώς, αποφάσεις της 15ης Σεπτεμβρίου 2005, C-37/03 P, BioID κατά ΓΕΕΑ, Συλλογή 2005, σ. I-7975, σκέψη 47, της 12ης Ιανουαρίου 2006, C-173/04 P, Deutsche SiSi-Werke κατά ΓΕΕΑ, Συλλογή 2006, σ. I-551, σκέψη 48, καθώς και της 16ης Ιουλίου 2009, C-202/08 P και C-208/08 P, American Clothing Associates κατά ΓΕΕΑ και ΓΕΕΑ κατά American Clothing Associates, Συλλογή 2009, σ. I-6933, σκέψη 57).
- 58 Εξάλλου, διαπιστώνεται, εν προκειμένω, ότι η εφαρμογή του κανόνα 49, παράγραφος 1, του κανονισμού 2868/95, από το πρώτο τμήμα προσφυγών του ΓΕΕΑ δεν αντιβαίνει στον κανόνα 50, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού αυτού κατά τον οποίο οι διατάξεις που ισχύουν για τη διαδικασία ενώπιον του τμήματος που εξέδωσε την προσβαλλόμενη απόφαση, εφαρμόζονται *mutatis mutandis* και για τη διαδικασία προσφυγής, εκτός αντιθέτου διατάξεως. Συγκεκριμένα, ο κανόνας 49 του ίδιου κανονισμού αποτελεί ακριβώς αντίθετη διάταξη στον βαθμό που αφορά ειδικώς τη ρύθμιση των τρόπων θεραπείας λόγου απαραδέκτου που έχει σχέση με την ενεργητική νομιμοποίηση του διαδίκου ενώπιον του τμήματος προσφυγών του ΓΕΕΑ κατά την άσκηση της προσφυγής. Ως εκ τούτου, η διάταξη αυτή αποκλείει, συναφώς, την εφαρμογή *mutatis mutandis* άλλων διατάξεων, όπως του κανόνα 31, παράγραφος 6, του εν λόγω κανονισμού, σχετικά με τις διαδικασίες ενώπιον του οργάνου που εξέδωσε την προσβαλλόμενη απόφαση.
- 59 Υπό τις συνθήκες αυτές, το πρώτο σκέλος του πρώτου λόγου καθώς και ο δεύτερος λόγος πρέπει να γίνουν δεκτοί ως βάσιμοι, χωρίς να παρίσταται ανάγκη να εξεταστεί το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου.
- 60 Κατά το άρθρο 61, πρώτο εδάφιο, δεύτερη περίοδος, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, το Δικαστήριο μπορεί, σε περίπτωση αναιρέσεως της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου, να αναπέμψει την υπόθεση στο Γενικό Δικαστήριο για να την κρίνει. Εν προκειμένω, από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση πρέπει να αναιρεθεί, καθόσον, με την απόφαση αυτή, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, κατά παράβαση του άρθρου 58 του κανονισμού 40/94 και του κανόνα 49 του κανονισμού 2868/95, ότι το πρώτο τμήμα προσφυγών του ΓΕΕΑ κηρύσσοντας, με την επίδικη απόφαση, απαράδεκτη την προσφυγή που άσκησε η Nike, παρέβη τους κανόνες 31, παράγραφος 6, και 50, παράγραφος 1, του κανονισμού 2868/95. Δεδομένου ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν εξέτασε τον τέταρτο λόγο που προέβαλε η Nike, περί πλάνης κατά την εκτίμηση της πράξεως εκχωρήσεως του επικληθέντος προγενέστερου δικαιώματος, η υπόθεση πρέπει να αναπεμφθεί ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και το Δικαστήριο να επιφυλαχθεί ως προς τα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (δεύτερο τμήμα) αποφασίζει:

- 1) **Αναιρεί την απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 24ης Νοεμβρίου 2010, T-137/09, Nike International κατά ΓΕΕΑ – Muñoz Molina (R10), καθόσον το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, με την απόφαση αυτή, κατά παράβαση του άρθρου 58 του κανονισμού (ΕΚ) 40/94 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1993, για το κοινοτικό σήμα, όπως έχει τροποποιηθεί από τον κανονισμό (ΕΚ) 1891/2006 του Συμβουλίου, της 18ης Δεκεμβρίου 2006, και του κανόνα 49 του κανονισμού (ΕΚ) 2868/95 της Επιτροπής, της 13ης Δεκεμβρίου 1995, περί της εφαρμογής του κανονισμού 40/94, όπως έχει τροποποιηθεί από τον κανονισμό (ΕΚ) 1041/2005 της Επιτροπής, της 29ης Ιουνίου 2005, ότι το πρώτο τμήμα προσφυγών του Γραφείου Εναρμόνισης στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ) κηρύσσοντας, με την απόφαση της 21ης Ιανουαρίου 2009 (υπόθεση R 551/2008-1), απαράδεκτη την προσφυγή που άσκησε η Nike International Ltd, παρέβη τους κανόνες 31, παράγραφος 6, και 50, παράγραφος 1, του κανονισμού 2868/95, όπως έχει τροποποιηθεί από τον κανονισμό 1041/2005.**
- 2) **Αναπέμπει την υπόθεση ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης.**
- 3) **Επιφυλάσσεται επί των δικαστικών εξόδων.**

(υπογραφές)